

Toxine

JOHAN VANDEVELDE

TOXINE

www.johanvandevelde.be

Vanaf 11 jaar

© 2007, 2020, 2025 Solid Tales vzw

Deze POD-uitgave werd gefaciliteerd door:

www.storyland.be

Derde druk: Januari 2025

Coverontwerp: Martin Muster

ISBN: 9789403781761

Niets uit deze uitgave mag, op welke wijze ook, worden overgenomen zonder de uitdrukkelijke schriftelijke toestemming van de uitgever.

EEN PAASKONIJN

Wat Halloween of Samhain is voor de dood, is Pasen of Ostara voor het leven. Het oude heidense feest viert de vruchtbaarheid en de terugkeer van de lente. Daarom zijn de symbolen van de haas en het ei ook zo belangrijk bij dit feest.

Een van die symbolen lag nu voor Yannick op de tafel, op zijn rug en met de poten gespreid. Zijn vader had de langoor net uit de diepvries gehaald. Het was een gewichtige opdracht, had hij er met een lachje aan toegevoegd. Marcel Depoorter, de banketbakker van het dorp, had in de etalage van een bakkerij in de stad een opgezette paashaas zien staan met een jasje aan en een mandje met beschilderde eieren op zijn rug. En natuurlijk wou hij ook zo'n paashaas in zijn winkel, maar hij wilde er niet voor betalen. Hij vond het een geluk dat zijn oude schoolmakker Joris Casteleyns de kunst van de taxidermie beoefende en had hem gevraagd of hij zoiets voor hem in elkaar kon knutselen. Natuurlijk kon hij dat. Van jongs af aan was Yannicks vader in de weer geweest met dode dieren en schedels en hij had het na al die jaren niet afgeleerd. Toch was het opzetten van dieren maar een hobby. In het dagelijks leven was Joris Casteleyns professor *sociaal recht* aan de universiteit. Als je zo'n saai vak doceert, heb je wel een boeiende hobby nodig, vond Yannick. Hij vond het prepareren van dode dieren enorm fascinerend en keek graag toe als zijn vader aan het werk

was. Eigenlijk leek het een beetje op het mummificeren van mensen, dat bij de oude Egyptenaren gebruikelijk was. Yannick was dol op de oude Egyptenaren. Hij kon uren zitten lezen in zijn talrijke boeken over archeologie en Egyptologie.

Voor Yannicks tweelingbroer Davy kon papa's hobby hem gestolen worden. Hij hield van snelle auto's en ging vaak naar de stad om dan terug te komen met folders van de nieuwste modellen. Zijn helft van de kamer was helemaal behangen met Porsches, Ferrari's en Lamborghini's en voor zijn verjaardag kreeg hij stevast een modelbouwdoos met een of andere blitse sportauto. Dan kon er op de kamer van de jongens weer eens een strijd losbarsten in de boekenkast, waarin Davy's autootjes langzaamaan Yannicks boeken verdrongen.

De jongen zat op zijn knieën op het krukje naast de tafel, en streelde met zijn vingers door de vacht van het diertje. Het voelde ijskoud aan en de oogjes staarden in het ijle.

'Papa?'

Yannicks vader had net een paar scalpels uit de lade gehaald en legde de mesjes bij het gereedschap, dat al klaar lag. 'Ja, jongen?'

'Dit is geen haas, maar een konijn.'

Papa glimlachte. Je kon Yannick niet veel op de mouw spelden. De jongen wist heel goed dat dit kleinere, gedrongen diertje met de korte oortjes geen haas was.

'De poelier had geen hazen meer. Geen mooie althans. *Marcelleke* merkt dat toch niet. Die is daar te stom voor.'

Yannick grinnikte. Hoewel de bakker het werkje had omschreven als een *vriendendienst*, waren papa en *Marcelleke* Depoorter nooit vrienden geweest. Integendeel. Joris

Casteleyns kon zich de dagen dat hij met *Marcelleke* in de klas zat, bijzonder goed voor de geest halen. De bakker was als kind een rotjoch geweest, dat er plezier in had om zwakkere kinderen het leven zuur te maken. Er ging geen week voorbij of Joris Casteleyns kwam met een blauw oog of een kapotte lip naar huis en als zijn moeder hierover bij vader Depoorter ging klagen, stelde ze zich volgens hem alleen maar aan. Het was geen wonder dat haar zoon op zijn kop kreeg, als hij geen vader had om hem te leren vechten.

– TOK – Met een nijdig gebaar plantte Yannicks vader het scalpel in het hout van de werktafel.

‘Waarom zeg je hem niet gewoon dat hij kan oprotten met zijn paashaas?’ vroeg Yannick, terwijl hij geschrokken naar het scherpe mes in de tafel staarde.

‘We zijn nu volwassen en het feit dat hij aan mij heeft gedacht, bewijst dat de tijd dat hij me het leven zuur maakte, ver achter de rug is.’

Voor hem tenminste, dacht Yannick. Het scalpel zat ruim een halve centimeter diep in het hout en de jongen wist dat de geforceerde glimlach van zijn vader slechts schijn was. Net een masker dat een gruwelijk verminkt gezicht verborg voor de buitenwereld. Marcel Depoorter had Yannicks vader niet zomaar gepest. Hij had hem geterroriseerd. Iedere dag weer en opnieuw, tot de elfjarige Joris op een dag tijdens knutselen met een breekmesje opzettelijk de aders in zijn linkerpols had opengehaald. Er waren psychologen aan te pas gekomen en uiteindelijk had zijn moeder hem naar een andere school gestuurd. Dat was ondertussen alweer zevenentwintig jaar geleden, maar onder het bandje van vaders dure Seiko horloge zat nog steeds een litteken. De

andere wonden zaten diep vanbinnen en zouden nooit echt helemaal genezen.

Yannick keek toe hoe zijn vader het scalpel in zijn hand nam en door de huid van het dode konijn sneed. Van de nek tot de staart. Dat moest heel voorzichtig gebeuren (en niet omdat het konijn dan geen pijn zou voelen). Het was de bedoeling dat de huid werd afgestroopt als een handschoen en dat de rest van het lichaam, de spieren en de botten, zoveel mogelijk intact bleven.

De schedel en de botten in de poten bleven erin zitten om steun te geven. Straks werd alles nog met ijzerdraad samengebonden. Yannick mocht de ogen en de hersenen uit de kop peuteren, met zo'n krom haakje dat de tandarts gebruikt om je gebit te controleren.

'Bij de Egyptenaren werden de hersenen van een dode er met een haak via de neusgaten uit getrokken', vertelde Yannick, terwijl hij met zijn vingers de bloederige smurrie konijnenhersenen van het haakje pulkte.

'Leuk', zei zijn vader alleen maar en hij nam het konijnenlijkje over om de gewrichten en de halswervels door te knippen met een snoeischaar.

De *ogenglade* was een grote, platte lade in papa's werktafel met honderden ogen erin. Grote en kleintjes; hertenogen, hondenogen, vogelogen en ook konijnenogen. Allemaal van glas natuurlijk, maar ze zagen er zo levensecht uit, dat het leek alsof ze je stuk voor stuk aanstaarden vanuit de diepte.

Zodra de glazen oogjes stevig in de oogholtes waren vastgemaakt en papa de huid opnieuw over de schedel had getrokken, zag het konijnenkopje er ineens weer springlevend uit.

Yannick dacht even dat het dode konijn hem aanstaarde terwijl hij een samengebonden prop stro in de scheur in zijn buik duwde. Net alsof het diertje ieder moment kon uithalen en zijn scherpe snijtanden in Yannicks hand zou planten. De jongen schudde de gedachte van zich af. Dat was natuurlijk zijn fantasie, in combinatie met de schittering van het licht, dat door het hoge kelderraampje naar binnen viel. Dode dieren kunnen alleen maar tot leven komen in griezelverhalen.

De paashaas moest rechtop staan, had bakker Depoorter gezegd, en dus werd het konijn zo in elkaar gezet dat het op zijn achterste poten stond. IJzerdraad in zijn oren zorgde ervoor dat je ze in alle richtingen kon buigen en Yannick vond dat het konijn een rechtopstaand en een hangend oor moest hebben. Zijn vader naaide alles weer netjes dicht en zette het diertje met spijkers vast op een houten plankje dat hij groen had geverfd.

Vervolgens kreeg Yannick de eer om de patiënt aan te kleden met de poppenkleertjes, die zijn vader was gaan kopen in de speelgoedwinkel: een ruitjeshemd en een groen jasje. ‘Krijgt hij geen broek?’ vroeg Yannick.

‘Donald Duck draagt toch ook geen broek?’

Yannick moest lachen, want als je erover nadacht liep die eend voortdurend in zijn blote flikker rond. Iets wat je Mickey en Goofy nooit zag doen. Donald Duck was een vies eendje.

Op zijn rug kreeg het konijn een mandje, waarin vier kleurige plastic eieren lagen op een bedje van stro.

‘En?’ vroeg papa, terwijl hij hun werk bewonderde.

‘Het ziet er nogal idioot uit.’

‘Het is dan ook voor een idioot’, zei Yannicks vader.

Het paaskonijn belandde in een doos, zodat Yannick het de volgende dag, samen met Davy, naar de bakkerij kon brengen.

Hopelijk was Wim er niet.

Wetenschappers doen voortdurend allerlei onderzoek naar de menselijke aard en Yannick vond dat ze best eens mochten onderzoeken of je genetisch voorbestemd zou kunnen zijn een klootzak te worden. Hij had een rotsvast vermoeden dat dit het geval was met Wim Depoorter. De zoon van *Marcelleke* zat bij Yannick en Davy in de klas en was een ontzettend irritant joch, dat bovendien ook nog ontzettend dik was. Een hele kannibalenstam kon er makkelijk een week van eten. Nu had Yannick niets tegen dikke kinderen en hij kon met iedereen overweg, of ze nu dik waren of mager, zwart, wit, rood, geel of oranje met groene bolletjes. Maar het was gewoon onmogelijk om Wim aardig te vinden. Hij was een opschepper, een afperser en een lafaard en had er een sport van gemaakt om het leven van andere kinderen grondig te verzieken. Hij schopte voetballen op het dak, maakte jongere kinderen hun geld afhandig, verknoeide boterhammen, vernielde speelgoed en stal mutsen en petten die de eigenaren dan, stinkend naar pis, terugvonden in het jongenstoilet. Als je terugvocht, dan ging hij zeuren bij de juf dat hij gepest werd omdat hij dik was. En natuurlijk kreeg de hele klas dan een preek over verdraagzaamheid. Nee, er waren niet veel kinderen in het zesde leerjaar van de gemeenteschool die het bakkerszootje in hun hart hadden gesloten.

Zo vader, zo zoon, zegt het spreekwoord.

Pasen viel vroeg dit jaar. De lente was nog maar net begonnen en het kon 's nachts nog behoorlijk vriezen. Ook

overdag was het nog fris, hoewel het zwakke zonnetje zijn best deed om te laten weten dat de zomer in aantocht was. Yannick en Davy hadden hun winterjacks aan en reden op hun fietsen naar het dorp. De doos met het *paaskonijn* lag op de bagagedrager van Yannicks fiets, zorgvuldig vastgesjord met twee snelbinders. Voor wie de jongens niet kende en even niet naar hun kleren keek of naar de kleur van hun fiets (Yannick had een blauwe en Davy een gele), was het zo goed als onmogelijk om hen van elkaar te onderscheiden. Yannick was exact tweeëntwintig minuten en drie seconden jonger dan zijn broer. Ze hadden hetzelfde gezicht, dezelfde blauwe ogen en dezelfde halflange blonde krullen, waardoor zelfs oma soms moeite had om hen met hun juiste voornaam aan te spreken. Het enige wat hen uiterlijk van elkaar onderscheidde, was de kleine ronde moedervlek op Yannicks linkerwang. Soms plakten de broers voor de grap allebei een pleister op hun wang, zodat Yannicks moedervlek bedekt was en dan had zelfs hun vader moeite om hen uit elkaar te houden.

De poort van het kerkhof stond open en je kon er in principe dwars doorheen fietsen, wat de tweeling een flinke omweg zou besparen, maar het kerkhof was verboden terrein voor iedereen die er niets te zoeken had. Het was het territorium van César Verwimp, de conciërge. Hij had allang met pensioen moeten zijn, maar omdat het onderhouden van het kerkhof zijn leven was geworden, was hij gewoon gebleven. Niemand wist waar hij woonde of zag hem ooit binnen of buiten gaan. Maar elke dag weer was hij trouw in het kantoortje bij de ingang te vinden. Er deden zelfs geruchten de ronde dat hij er woonde. Niet dat Yannick en Davy bang waren voor de man, want *Césarreke*

was zesentachtig jaar oud en slecht ter been. Het was Satan waar de jongens beducht voor waren. Nee, niet de Prins der Duisternis, maar Césars trouwe waakhond; een zwarte rottweiler met een hartgrondige hekel aan katten, inbrekers en elfjarige jongens op de fiets.

‘Aha, daar is mijn haas!’ begroette Marcel Depoorter de jongens. Yannick wist heel goed dat hij hen nooit uit elkaar kon houden en liever dan zichzelf belachelijk te maken, begroette hij dan maar de twee lange oortjes, die uit de doos staken.

Als je bakker Depoorter zo op het eerste gezicht zag, kon je moeilijk geloven dat hij vroeger zo’n snertjoch was geweest. Hij had een vriendelijk rond gezicht, kortgeschoren haar dat wat grijs begon te worden bij de slapen en goedlachse donkere ogen. Maar Yannick had altijd het gevoel dat de bakker een masker droeg, net als papa en hij ontwaarde een valse schijn in die ogen.

Wim stond achter de toonbank. Onder de witte bakkersschort droeg hij een streepjes T-shirt dat vervaarlijk spande bij de zomen. Zijn zwarte haar was even kort als dat van zijn vader en in zijn bolle gezicht staarden twee donkere ogen de tweeling venijnig aan.

‘Maar dat is geen haas, dat is een konijn!’ was het eerste wat de bakker zei toen hij het knaagdier uit de doos haalde.

‘Een *paaskonijn*’, voegde Yannick eraan toe. ‘Die zijn zeldzamer.’

‘Maar ik had toch een haas gevraagd? Dat is toch geen gezicht!’

‘Nou, ik vind die mand geverfde eieren op zijn rug eerder geen gezicht’, lachte Davy.

‘Iedereen wil hazen deze tijd van het jaar’, verduidelijkte Yannick. ‘De poelier had gelukkig nog een konijn over.’

‘U mag blij zijn dat het geen hond is, of een kat met bandensporen op haar rug’, grinnikte Davy.

‘Maar als u niet tevreden bent, nemen we het weer mee hoor.’ Yannick maakte de doos weer open.

‘Goed, goed!’ morde de bakker en hij zette het konijn toch in de etalage tussen twee taarten.

Wims bovenlip krulde op in een hatelijke grijns, alsof hij niet kon begrijpen dat zijn vader zich zo liet beduvelen door die twee Casteleyns.

Het zou Yannick en Davy worstenbroodjes wezen.

DE LORD OF THE RING

Wim was niet alleen irritant; hij was ook een opschepper en liet geen kans onbenut om iedereen er steeds weer aan te herinneren hoe rijk zijn ouders wel waren. Over de nieuwe auto van zijn pa (een BMW), over zijn Playstation, over zijn reis naar New York en over zijn eigen weblog, waarop hij zelfverzonnen grappen en nieuwtjes over zichzelf publiceerde. En als je er een grap over maakte, of je noemde hem een opschepper, dan was je alleen maar jaloers.

Ook deze ochtend, terwijl ze in de rij stonden om naar de klas te gaan, had Wim weer iets om over op te scheppen. Hij had in het weekend zijn plechtige communie gedaan en aan de ringvinger van zijn rechterhand prijkte nu een knoert van een ring. Het ding was vierentwintig karaats goud, bezet met drie echte diamanten. Het was een familie-erfstuk, dat nog aan zijn overgrootvader had toebehoord, vertelde Wim, en dat al generaties lang werd doorgegeven van vader op zoon.

‘Wauw!’ riep Thomas uit. ‘Die moet een smak geld waard zijn!’ Thomas was Wims enige vriend. Nu ja, *vriend...* Hij was eerder een zielig type dat achter hem aan liep als een hondje en steeds in zijn gunst probeerde te komen.

‘Unne hek!?’ mummelde Wim. Hij had net een hap genomen van zijn derde chocoladereep in tien minuten en toen hij zag dat de anderen hem niet begrepen, slikte hij door.

‘Ben je gek!?’ herhaalde hij. ‘Zoiets verkoop je niet zomaar! Het is meer waard dan alleen maar geld. Het heeft *emotionele* waarde.’

Het klonk als iets dat Wims vader hem had gezegd op het moment dat hij de jongen het sieraad gaf, want anders was geld het enige waar Wim in geïnteresseerd was. Geld en dure spullen. Alsof zijn blitse merkkledij kon verbergen dat hij eigenlijk niet meer dan een naar kereltje was.

‘Is dat geen ring voor vrouwen?’ vroeg Karel terwijl hij Wims hand van dichtbij bestudeerde. Hij was een van de vrienden van Yannick en Davy; een klein, mager jochie met zwarte piekjes en een snuit vol sproeten. Hij stond bekend als de grapjas van het zesde studiejaar, had een grote mond en een rijk gevuld arsenaal sterke (maar vaak verzonnen) verhalen.

Wim staaarde hem verbouwereerd aan en leek hem te willen doden met zijn blik.

‘Ik bedoel,’ voegde Karel eraan toe, ‘ik heb nog nooit een man diamanten zien dragen.’

‘Ik wel hoor’, zei Davy. ‘Drugdealers, pooiers en bendeleden dragen ook diamanten.’

‘En leden van de maffia’, voegde Yannick eraan toe.

‘Klootzakken!’ snauwde Wim. ‘Jullie zijn gewoon jaloers!’ Yannick moest denken aan zo’n lompe bulldog, die wel flink kon blaffen, maar te vet was om achter je aan te lopen. Karel proestte het uit. ‘Jaloers? Er zijn wel andere dingen om jaloers op te zijn dan *The Precious*.’ Dat laatste sprak hij uit met een hoog, hees stemmetje, zoals Gollum uit *Lord of the Rings*.

Toen de jongens in de lach schoten, wist Wim dat zijn ring het pleit had verloren en hij draaide zich mokkend om.

Met Yannicks fascinatie voor de oude Egyptenaren, was het ook niet zo gek dat dit het onderwerp van zijn spreekbeurt was die ochtend. Hij had er lang aan getwijfeld of hij het boek dat hij van oma had gekregen zou meenemen naar school. Het was een prachtig gebonden boek met veel kleurenfoto's en een van Yannicks meest waardevolle bezittingen. Maar het boek bevatte een paginagrote afbeelding van het gouden masker van Toetanchamon. Hij moest het gewoon meenemen. Toetanchamon was de jongste farao die ooit over het volk had geregeerd. Hij was amper negen toen hij de Egyptische troon besteeg. Toen hij dit vertelde, waren veel kinderen in de klas onder de indruk. Behalve Wim - sinds deze ochtend beter bekend als *Lord of the Ring* - en Thomas natuurlijk. Die zaten zijn hele spreekbeurt lang te zuchten, te kreunen en flauwe grapjes te maken (waarom heette die farao 'toet' en niet 'tingeling'?).

Juf Katrien was vol lof over Yannicks spreekbeurt en hij kreeg een acht en half, maar toen hij ging zitten, tikte Wim hem op de schouder en zei: 'Je moet je spreekbeurt verkopen als middeltje tegen slapeloosheid.'

'Saai, man!' voegde Thomas eraan toe.

'Alle spreekbeurten zijn saai', zei Yannick. 'Dat is het doel van een spreekbeurt.'

'Mijn spreekbeurt gaat over automatische wapens', zei Wim. 'Het gaat de coolste worden van de hele klas.'

'Automatische wapens?' vroeg Davy, die naast Yannick zat, 'Ik dacht dat jouw spreekbeurt over taart zou gaan.'

'Nee', lachte Yannick, 'Over het *eten* van taart.'

'Hou je kop, Casteleyntjes; ik zweer dat ik jullie ombreng!' Yannick grijnsde poeslief, want Wims dreigementen moest je nooit ernstig nemen. In tegenstelling tot zijn vader, had

Wim eerder een grote bek in plaats van losse handjes en hij bedreigde iedere dag de halve school met de dood. Zolang ze maar jonger of kleiner waren dan hij. Tijdens de pauze liet iedereen Wim en Thomas dan ook links liggen, of ze liepen in een wijde boog om hen heen. Yannick en Davy hadden met Karel een bank opgezocht aan de rand van het schoolplein. Karel beweerde dat hij *wereldschokkend* nieuws had en dat was altijd lachen.

Ineens voelde Yannick een hand op zijn schouder en hij draaide zich om.

‘Mooie spreekbeurt!’

Zijn mond viel open en hij voelde het bloed naar zijn wangen stijgen, terwijl hij wat idioot in de mooiste ogen van de hele wereld staarde. Die ogen verbleekten weer bij de schoonheid van het meisje aan wie ze toebehoorden.

Vandaag droeg Hanne Gheeraert haar lange donkere haar los, zodat het in een brede waaier over haar schouders viel. Ze droeg een versleten spijkerbroek met een scheur waardoor je net haar knie kon zien, en een strak T-shirt. Een beetje té strak, want Yannick moest zijn ogen met geweld wegtrekken van de beginnende bultjes eronder. Ze droeg een zwarte halsband met een zilveren pentagram eraan. Hanne was Wicca; een heks zoals dat heette. Hierdoor was ze een beetje een buitenbeentje. Maar het respect dat ze bij haar vriendinnen miste, vond ze terug bij Yannick.

‘Bedankt’, piepte de jongen met een verlegen glimlachje.

‘Ik vind de Egyptenaren ook heel cool’, ging Hanne verder.

‘Echt?’ Yannick dacht dat hij droomde.

‘Wat is er niet cool aan? Ze hadden een van de grootste en rijkste beschavingen opgebouwd, toen wij hier nog in